

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 449/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť D. M., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Szárszoi a Szárszoi, s. r. o., Štefánikova 8, Michalovce, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Petra Szárszoia, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Trebišov vo veci vedenej pod sp. zn. Pd 133/13 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Gd 395/13/1000 a jej prípisom zo 17. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2014 doručená sťažnosť D. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresnej prokuratúry Trebišov (ďalej len „okresná prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. Pd 133/13 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Gd 395/13/1000 a jej prípisom zo 17. februára 2014 (ďalej aj „napadnutý prípis“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podaním doručeným okresnej prokuratúre 17. mája 2012 žiadal o vykonanie *„opatrenia... na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov... proti Mestu..., ktorého všeobecne záväzné nariadenie, konkrétne čl. 2, čl. 3 a čl. 4 VZN... č. 125/2013... o určení času predaja v obchode a času prevádzky služieb... je podľa sťažovateľovho názoru v nesúlade s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, 2 a 4, čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy SR... a v rozpore s § 22 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a tiež v nesúlade s § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, 2 zákona č. 365/2004 o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou, a v nesúlade aj s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR“*.

Okresná prokuratúra vyhodnotila sťažovateľov podnet ako dôvodný a proti všeobecne záväznému nariadeniu mesta... č. 125/2013 podala protest pod č. k. Pd 133/13-7, o čom sťažovateľa informovala prípisom z 24. júla 2013. Mesto... uznesením mestského zastupiteľstva č. 76/2013 zo 6. augusta 2013 protestu okresnej prokuratúry nevyhovelo. O ďalšom postupe okresná prokuratúra sťažovateľa neinformovala.

Opakovaným podnetom podaným 4. novembra 2013 Krajskej prokuratúre v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) sa sťažovateľ domáhal, aby *„príslušný prokurátor urýchlene preskúmal zákonnosť vybavenia... predchádzajúceho podnetu“*, zároveň, aby *„krajský prokurátor podal bezodkladne na Krajský súd SR návrh a začatie konania o súlade všeobecného záväzného nariadenia Mesta... č. 125/2013..., ktorého čl. 2, 3, 4 nie sú v súlade s § 22 zákona č. 250/2007 Z. z... a tiež... s § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, § 5*

ods. 1, 2 zákona č. 365/2004 Z. z...“ a v prípade nevyhnutnosti, aby podal „nový protest prokurátora proti VZN... v celom rozsahu, ktorý sťažovateľ namietal“. Rovnako sťažovateľ požadoval, aby „bola vec postúpená aj generálnemu prokurátorovi, a aby generálny prokurátor podal návrh na začatie konania na Ústavnom súde SR o súlade všeobecne záväzného nariadenia... s Ústavou... pre rozpor s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 35 ods. 1 a 2“.

Krajská prokuratúra „opakovaný podnet“ vybavila prípisom č. Kd 237/13-7 z 9. decembra 2013 doručeným sťažovateľovi 17. decembra 2013, v ktorom uviedla, že „preskúmaním na vec sa vzťahujúcich písomnosti a právnych predpisov zastáva názor, že podanie protestu proti vyššie uvedenému VZN nebolo dôvodné, pretože nezistila rozpor čl. 2, 3 a 4 predmetného všeobecného záväzného nariadenia... so zákonom. Krajská prokuratúra sa nestotožnila s vybavením pôvodného podnetu Okresnou prokuratúrou... a nezistila dôvod na zmenu stanoviska Okresnej prokuratúry nepodať po nevyhovení protestu žalobu podľa § 250zfa OSP.“. Zároveň krajská prokuratúra postúpila generálnej prokuratúre vec v časti podnetu na podanie návrhu ústavnému súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov.

Generálna prokuratúra oznámila sťažovateľovi napadnutým prípisom, že nebol zistený dôvod na prijatie osobitného prokurátorského opatrenia a ani dôvod na zmenu stanoviska oznámeného krajskou prokuratúrou, s ktorým sa stotožnila.

Podľa názoru sťažovateľa tak okresná prokuratúra, ako aj generálna prokuratúra svojimi postupmi a spôsobom vybavenia jeho podnetov porušili jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, právo na spravodlivé súdne konanie a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„1. Základné právo sťažovateľa D. M. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom a spôsobom vybavenia sťažovateľovho opakovaného podnetu Generálnou prokuratúrou SR... č. VI/2 Gd 395/13/1000-4 zo dňa 17. 2. 2014 doručenom sťažovateľovi dňa 26. 2. 2014 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa D. M. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a spôsobom vybavenia sťažovateľovho podnetu Okresnou prokuratúrou v Trebišove (spis. Značka Pd 133/13) porušené bolo.

3. Základné právo sťažovateľa D. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a spôsobom vybavenia sťažovateľovho podnetu Okresnou prokuratúrou v Trebišove (spis. Značka Pd 133/13) v spojení s postupom a spôsobom vybavenia sťažovateľovho opakovaného podnetu Generálnou prokuratúrou SR č. VI/2 Gd 395/13/1000-4 zo dňa 17. februára 2014 doručenom sťažovateľovi dňa 26. 2. 2014 porušené bolo.

4. Rozhodnutie o opakovanom podnete Generálnou prokuratúrou SR č. VI/2 Gd 395/13/1000-4 zo dňa 17. februára 2014 sa zrušuje a vec sa jej vracia na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania vo výške 284,08 EUR, ktorú je Generálna prokuratúra SR povinná zaplatiť na účet právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Sťažovateľovi D. M. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 EUR..., ktoré mu je Generálna prokuratúra v Košiciach povinná vyplatiť do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu na sťažovateľov účet...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru v konaní o podnete a opakovanom podnete podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) v súvislosti s tým, že nebolo vyhovené jeho podnetu na podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. c) ústavy, resp. podľa § 250zfa ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vo veci namietaného nesúladu všeobecne záväzného nariadenia mesta T. č. 125/2013 so sťažovateľom označenými zákonmi a ústavou.

1. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Pd 133/13

Námietky týkajúce sa postupu okresnej prokuratúry v konaní o podnete vedenom pod sp. zn. Pd 133/13 sťažovateľ predložil už v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 15. januára 2014, ktorú ústavný súd odmietol uznesením sp. zn. III. ÚS 385/2014 zo 17. júna 2014. Dôvodom odmietnutia sťažnosti v tejto časti bol nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, pretože na preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu sťažovateľa okresnou prokuratúrou mal primárnu právomoc nadriadený prokurátor v konaní o opakovanom podnete podľa zákona o prokuratúre.

Sťažovateľ doplnil svoju argumentáciu vo vzťahu k okresnej prokuratúre o námietku, že okresná prokuratúra mala bezodkladne po nevyhovení protestu prokurátora postúpiť

vec generálnej prokuratúry na účely podania návrhu ústavnému súdu na konanie o súlade podľa čl. 125 ods. 1 písm. c) ústavy.

Doplnenie sťažnosti v tejto časti nemôže zmeniť záver ústavného súdu vyslovený už v uznesení sp. zn. III. ÚS 385/2014 zo 17. júna 2014, že na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia okresnej prokuratúry v konaní o podnete sťažovateľa bol príslušný nadriadený prokurátor v konaní o opakovanom podnete, ktorý sťažovateľ využil, a teda ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie tejto časti sťažnosti.

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Gd 395/13/1000 a jej prípisom zo 17. februára 2014

Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti žiada o „*preskúmanie časti opakovaného podnetu, ktorá sa týka podania návrhu Ústavnému súdu SR na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou SR resp. vo veci rozporu VZN s Ústavou SR*“.

Ústavný súd podotýka, že predmetom konania o tejto časti sťažnosti je posúdenie opodstatnenosti námietok sťažovateľa týkajúcich sa postupu generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho opakovaného podnetu, nie posudzovanie súladu všeobecného záväzného nariadenia mesta T. so sťažovateľom označenými článkami ústavy.

Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 a násl. zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať

a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno samo osebe považovať skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Podstata námietok sťažovateľa proti postupu generálnej prokuratúry spočíva v jeho nesúhlase s právnym názorom prokurátorky generálnej prokuratúry a s jej rozhodnutím podnetu nevyhovieť. Ťažiskom argumentácie sťažovateľa v konaní o opakovanom podnete bola námietka, že všeobecne záväzné nariadenie mesta T... č. 125/2013 obmedzuje v rozpore s čl. 13 ods. 2 ústavy jeho základné právo podnikat' zaručené v čl. 35 ods. 1 ústavy.

Generálna prokuratúra v napadnutom prípise okrem iného uviedla:

„Vychádzajúc z vyššie citovaných ústavných ustanovení a ich konfrontáciou s § 4 ods. 3 písm. i) zákona o obecnom zriadení nie je možné dospieť ku záveru, že by sa týmto ustanovením obmedzovalo právo podnikat' alebo právo na slobodnú voľbu povolania

Účelom predmetného ustanovenie bolo práve naopak dať obciam možnosť, a to v rámci ich samosprávnej pôsobnosti, jednak chrániť verejný poriadok a jednak vykonávať dohľad nad podnikateľskými činnosťami v ich obvode, stanoviť pre všetky kategórie podnikateľov v oblasti služieb a predaja v obchode rovnaké podmienky za ktorých budú môcť svoju podnikateľskú činnosť vykonávať.

Teda v danom prípade sa dostali do vzájomného vzťahu dva ústavné princípy, a to právo subjektov územnej samosprávy na samostatnú správu im zverených vecí a právo na podnikanie, pričom z hľadiska verejného záujmu, t. j. všeobecne prospešného záujmu väčšiny obyvateľov obce, preferoval zákonodarca prvý princíp.

Rozdielnosť pri stanovovaní prevádzkových časov a pravidiel výkonu činnosti vyplýva z miestnych podmienok determinujúcich úvahu poslancov obecných zastupiteľstiev rozhodujúcich o rozsahu uplatnenia pôsobnosti podľa § 4 ods. 3 písm. i) zákona o obecnom

zriadení ako i teritoriálne vymedzenie rozsahu týchto pôsobností podľa článku 64a) Ústavy SR a § 1 ods. 1 zákona o obecnom zriadení...

Vzhľadom ku skutočnosti, že oprávnenie obcí na stanovenie pravidiel času predaja v obchode a času prevádzky služieb patrí medzi samosprávne pôsobnosti obcí, bolo zákonodarcom v súlade s ústavnou zásadou vyplývajúcou z ustanovenia článku 67 ods. 3 Ústavy SR zakotvené, že štát môže zasahovať do činnosti obce a vyššieho územného celku len spôsobom ustanoveným zákonom, a to konkrétne Vami namietaným ustanovením § 4 ods. 3 písm. i) zákona o obecnom zriadení.

Článok 67 ods. 3 Ústavy SR je treba vo vzťahu ku zásahom do činnosti obcí považovať za článok dopĺňujúci články 13 ods. 2 a 3 ústavy SR, pričom tento má pri regulácii a ingerencii do pôsobností subjektov územnej samosprávy prioritu a jeho použitie je i v súvislosti s ustanovením § 4 ods. 3 písm. i) zákona o obecnom zriadení ústavne konformné...

Z uvedeného vyplýva, že Vaša argumentácia zachytená v opakovanom podnete nezakladá dôvod na prijatie opatrenia, ani na zaujatie iného stanoviska, než aké Vám bolo prezentované vo vybavení veci Krajskou prokuratúrou Košice dňa 9. decembra 2013 pod č. Kd 237/13-7. Týmto považujem Váš opakovaný podnet v tejto veci zo strany Generálnej prokuratúry SR za vybavený s tým, že prípadný ďalší opakovaný podnet v tejto veci bude vybavovaný iba ak bude obsahovať nové skutočnosti (§ 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z.).“

Z citovanej časti prípisu generálnej prokuratúry vyplýva, že generálna prokuratúra preskúmala v rozsahu námietok sťažovateľa zákonnosť postupu podriadenej prokuratúry v konaní o jeho podnete, preskúmala aj namietaný nesúlad všeobecne záväzného nariadenia mesta T. so sťažovateľom označenými článkami ústavy a zákonmi, zaoberala sa podstatnými námietkami sťažovateľa a svoje názory zrozumiteľne odôvodnila, opierajúc sa o konkrétne ustanovenia ústavy a zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“).

Argumentácia sťažovateľa v sťažnosti je založená na jeho názore (s. 14 a 15 sťažnosti): „Zákonodarca ak chce upravovať podmienky podnikania, čo je podľa

sťažovateľovho názoru prirodzené, musí tak urobiť jedine priamo zákonodarca a to priamo v zákone. V žiadnom prípade nemôže preniesť úpravu práva podnikat' na obec, aby ona upravila tieto podmienky podnikania formou všeobecného záväzného nariadenia... Generálna prokuratúra poukazuje na skutočnosť, že... až s účinnosťou od 1. januára 2002 bolo do zákona o obecnom zriadení vložené oprávnenie pre obce stanovovať pravidlá času predaja v obchode a času prevádzky služieb nariadením. K tomuto v prvom rade sťažovateľ uvádza, že žiaľ naša právna úprava obsahuje nie málo protiústavných ustanovení.“

Citovaná argumentácia sťažovateľa zjavne vychádza z predpokladu, že samotný zákon o obecnom zriadení [konkrétne § 4 ods. 3 písm. i)], podľa ktorého obec pri výkone samosprávy plní úlohy na úseku ochrany spotrebiteľa a utvára podmienky na zásobovanie obce; určuje nariadením pravidlá času predaja v obchode, času prevádzky služieb a spravuje trhoviská, je v nesúlade s ústavou.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že pokiaľ sa sťažovateľ domáha v konaní o sťažnosti začatia konania o súlade právnych predpisov, je potrebný návrh podaný oprávneným subjektom podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde (porovnaj I. ÚS 414/2010, IV. ÚS 11/04, IV. ÚS 199/07). Ústavný súd nie je oprávnený v rámci konania o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb rozhodovať o súlade právnych predpisov [(porov. čl. 127 ústavy a § 46 a nasl. zákona o ústavnom súde, resp. čl. 125 ods. 1 písm. a) a § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde)].

Ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je viazaný prezumpciou ústavnosti právnej normy, ktorá sa má (mala) na posudzovaný prípad aplikovať (porovnaj I. ÚS 39/96, I. ÚS 259/07, III. ÚS 225/04, IV. ÚS 2/08, IV. ÚS 50/2010), a teda argumentáciu sťažovateľa o nesúlade zákona o obecnom zriadení s ústavou ako základnej premisy, z ktorej sťažovateľ odvíja ďalšie svoje úvahy o nesprávnom právnom posúdení jeho opakovaného podnetu generálnou prokuratúrou, považuje za neopodstatnenú. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi generálnej prokuratúry nestotožňuje, ešte nemôže znamenať porušenie označených práv.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry a postupom generálnej prokuratúry

Sťažovateľ namieta v tejto časti porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru orgánmi prokuratúry, a to v súvislosti s nedodržaním zákonných lehôt upravených na vybavenie podnetu, resp. na postúpenie podnetu príslušnej prokuratúre.

Ústavný súd už uznesením sp. zn. III. ÚS 385/2014 zo 17. júna 2014 odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní o podnete vedenom pod sp. zn. Pd 133/13 a dôvody tam uvedené sa vzťahujú aj na namietaný postup generálnej prokuratúry. Ústavný súd nepovažuje za potrebné opakovať odôvodnenie tohto rozhodnutia a v plnom rozsahu naň odkazuje.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júla 2014